

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **V. S. V.**,
bytem X,
zastoupená JUDr. Emilem Flegelem,
advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2018, č. j. KUJI 34424/2018, sp. zn. OOSČ 274/2018
OOSC/70,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán

I. stupně“) ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/23529/2017/9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen silniční zákon“) spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti s odkazem na § 18 odst. 4 silničního zákona, kterého se dopustila tím, že dne 16. 11. 2017 v 11:23 hod na silnici I/38 v obci Suchá ve směru jízdy od Jihlavy směrem na obec Stonařov jako řidička motorového vozidla tovární značky CH., registrační značky X překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 22 km/h. Byla ji uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a současně stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobkyně především namítala, že v odvolání uváděla, že správní orgán I. stupně ve věci neprovedl dokazování, a to ani mimo ústní jednání. O provedení důkazů pak ani nebyl vyhotoven protokol dle § 18 zák. č. 500/2004 Sb, správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán pak v rozhodnutí neuvedl, které důkazy a jak byly provedeny a neposoudil je ani jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech. Těmito odvolacími námitkami se žalovaný nezabýval, a tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobkyně dále namítala, že nebyla vyrozuměna o provedeném dokazování. Ve věci byl vydán příkaz, proti kterému podala odpor. Jedinou písemností, kterou od správního orgánu I. stupně obdržela, bylo „Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 22. 1. 2018. Kdyby bylo provedeno dokazování, pak by k tomu muselo dojít mezi dny 14. 12. 2017 (podání odporu) a 22. 1. 2018 (správní orgán I. stupně konstatoval ukončení dokazování). Žalobkyně však v žádné fázi řízení nebyla vyrozuměna o tom, že bude dokazování provedeno a kdy se tak stane, byť mimo ústní jednání. Žalobkyně zde odkázala na rozsudek NSS, č.j. 8 As 105/2013-50, 4 As 10/2006 a náleze Ústavního soudu I. ÚS 671/13 ze dne 29. 7. 2013. Žalobkyni tedy byla odeprána možnost řádně uplatňovat svá práva, především právo na obhajobu, být osobně přítomen projednání věci a právo vyjádřit se k provedeným důkazům, vznášet argumenty a navrhopvat důkazy. Žalobkyně pak ani nesouhlasila s argumentací žalovaného, že žalobkyně po poučení od správního orgánu I. stupně nepožádala o nařízení ústního jednání. Žalobkyně však neměla povinnost žádat o nařízení ústního jednání a ani povinnost takové žádosti vyhovět. Žalobkyně se ani nedomáhá práva na provedení dokazování v rámci ústního jednání, ale práva účastnit se dokazování i mimo ústní jednání, které ji bylo odepráno. Zákonnou překážkou pro vydání rozhodnutí tak bylo neprovedení dokazování a nevyrozumění o provedeném dokazování. Žalovaný rovněž zaměňuje právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s právem na osobní účast při dokazování. Účast při dokazování patří k významným procesním právům účastníka řízení a tuto vadu nelze zhojit pouze tím, že se mohla seznámit s obsahem spisového materiálu. O provedení dokazování pak ani nebyl sepsán protokol dle § 18 správního řádu.
5. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí neuvedl, které důkazy a jak byly provedeny. Rovněž nebylo provedeno dostatečné hodnocení důkazů, neboť správní orgán I. stupně toliko uvedl: „ *Po důkladném posouzení předložených*

důkazních prostředků dospěl správní orgán I. stupně k závěru...“ Neuvedl však které důkazní prostředky a jak konkrétně posoudil. Jeho odůvodnění je proto nepřezkoumatelné.

6. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán I. stupně neprovedl dokazování, a tudíž nelze považovat skutkový stav za řádně zjištěný a protiprávní jednání za prokázané.
7. Žalobkyně pak namítala, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Konkrétně uvedla, že v záznamu o přestupku je v tabulce „režim měření“ uvedeno „automatizovaný“. Měření rychlosti by tedy mělo být prováděno bez obsluhy. V úředním záznamu PČR ze dne 16. 11. 2017 je však uvedeno: „Měřicí zařízení AD9C bylo nastaveno, obsluhováno a provozováno...“ Fotografie z měření rychlosti jednoznačně prokazuje pouze druh vozidla, neboť registrační značka je nečitelná. Ve výřezu je vyfiltrována registrační značka, ale je zde prázdný rámeček pro fotografii řidiče. Pokud byla PČR schopna vyfiltrovat nečitelnou registrační značku, pak byla povinna rovněž vyfiltrovat a zaznamenat obličej řidiče. Není zřejmé, proč se ve spise nenachází. V záznamu o přestupku není dostatečně určité specifikováno místo měření, když je v kolonce „stanoviště“ uvedeno „I/38 Suchá“. Z takto široké specifikace místa přestupku nelze určit, v jakém konkrétním místě bylo měření prováděno a jaká byla v daném místě nejvyšší povolená rychlost. Silnice I/38 přitom prochází celou touto obcí. Tabulka přitom obsahuje kolonky „GSP délka“ a „GPS šířka“, tj. měřicí zařízení umožňuje pomocí souřadnic GPS jednoznačně identifikovat místo měření. Není zřejmé, z jakého důvodu se tak nestalo. Podle úředního záznamu PČR pak měla být rychlost vozidla změřena v obci Suchá, ale vozidlo bylo zastaveno v obci Stonařov, tj. až dvě obce od místa měření. Není zřejmé, proč vozidlo bylo zastaveno až o dvě obce dál a jak žalovaný dospěl k závěru, že vozidlo řídila právě žalobkyně. Na místě přestupku proto ani nemohlo být se žalobkyní sepsáno oznámení o přestupku. Správní orgán I. stupně pak v rozhodnutí uvedl: *„Dle spisového materiálu bylo vozidlo následně policisty zastaveno na místě, kde netvořilo překážku v silničním provozu, kdy po celou dobu od zaměření až po zastavení bylo motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X v pohybu a dohledu hlídky PČR.“* Spisový materiál však žádný záznam ani takové tvrzení neobsahuje. Není tak zřejmé, na základě čeho správní orgán k takovému závěru dospěl.
8. Žalobkyně závěrem shrnula, že spisový materiál neobsahuje žádný důkaz o tom, že byl předmětný přestupek spáchán (nedostatečná identifikace místa přestupku a tudíž neprokázání nejvyšší povolené rychlosti v daném místě) ani že ho spáchala žalobkyně (pochybnosti o identifikaci vozidla, kterému byla změřena rychlost, neprokázání totožnosti řidiče, ačkoliv to dle fotografie bylo možné).

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že žalobní námitky se v zásadě shodují s odvolacími námitkami, a proto odkazuje na obsah svého rozhodnutí.

IV. Replika žalobkyně

10. Žalobkyně namítala, že pokud žalovaný uvádí, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v odvolání, pak je toto tvrzení nesmyslné, neboť žalobkyně

namítala, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami a tuto skutečnost nemohla uplatnit již v podaném odvolání. Žalobkyně proto na podané žalobě trvá.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních

rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011,

č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat*

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
19. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejich odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Žalovaný výslovně v rozhodnutí vysvětlil, z jakého důvodu aproboval postup správního orgánu I. stupně, který žalobkyni nevyrozuměl o provádění dokazování a z jakého důvodu pak ani neshledal porušení jejich procesních práv či práva na obhajobu.
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

21. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
22. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není *porušením* *práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs

41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

24. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
25. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

26. Žalobkyně především namítala, že nebyla vyrozuměna o provedeném dokazování. K tomu soud uvádí, že podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo vedle oznámení o přestupku ze dne 16. 11. 2017, č.j. KRPJ-113449-2/PŘ-2017-160007-STE, úřední záznam ze dne 16. 11. 2017, č.j. KRPJ-113449-1/PŘ-2017-160007-STE, oznámení o přestupku - překročení nejvyšší dovolené rychlosti dne 16. 11. 2017, č.j. KRPJ-113449/PŘ-2017-160007-STE, záznam přestupku s fotodokumentací, ověřovací list silničního radarového rychloměru AD9C a výpis z evidenční karty řidičky (žalobkyně). Otázkou, zda je nutno účastníka řízení vždy předem vyrozumět o provedení důkazu listinou a zda je třeba o tomto úkonu sepsat protokol, se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53. V tomto rozsudku uvedl: *„Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu (ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, stejně jako v nyní posuzované věci – pozn. NSS), nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“*
27. Od shora uvedených závěrů nemá soud důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž magistrát vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a žalobkyně byla obeznámena s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 20. 12. 2017 o nahlížení do spisu. Z něj mj. plyne, že se dne 20. 12. 2017 v 13:05 hod dostavil ke správnímu orgánu I. stupně zmocněnec žalobkyně, který požádal o nahlédnutí do spisu. Spis byl předložen k nahlédnutí v době od 13:05 hod do 13:10 hod. Zmocněnci byly současně k jeho žádosti vydány kopie listin ze spisu. Podle názoru soudu tak žalobkyně byla s listinami

seznámena. Žalovaný pak již žádné důkazy do spisu nedoplňoval. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán I. stupně s důkazy bezprostředně seznámil, jako tomu bylo v případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82 (publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS), kde šlo o provedení důkazu promítáním audiovizuálního záznamu před kolektivním správním orgánem. Soud proto nedospěl k závěru, že by toto pochybení správního orgánu I. stupně mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tudíž tato námitka není důvodná.

28. Žalobkyně dále uvedla, že v záznamu o přestupku je v tabulce „režim měření“ uvedeno „automatizovaný“. Měření rychlosti by tedy mělo být prováděno bez obsluhy. V úředním záznamu PČR ze dne 16. 11. 2017 je však uvedeno, že „Měřicí zařízení AD9C bylo nastaveno, obsluhováno a provozováno...“ Soud k tomu předně uvádí, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy není zaznamenána rychlost vozidla. Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Z toho vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva po chybě měření. Soud dále k věci uvádí, že měřicí přístroj sice funguje automaticky, ale je třeba jej v souladu s návodem k obsluze nastavit a obsluha by pak měla být řádně proškolená a postupovat v souladu s návodem k obsluze. Tyto skutečnosti nebyly v žalobě zpochybněny.

29. Žalobkyně dále namítala, že ze záznamu z měření nebyl vyfiltrován obličej řidiče. K tomu soud uvádí, že v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Fotografie pořízená měřicím zařízením standardně totiž umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud ani nepovažoval za sporné, že by žalobkyně v době změření rychlosti řidičem měřeného vozidla nebyla. Žalobkyně ani konkrétně tuto skutečnost nezpochybnila. Neuváděla, kdo jiný byl řidičem vozidla v době jeho změření, případně, z jakého důvodu takového řidiče na úseku mezi změřením rychlosti vozidla a jeho zastavením vystřídal. Soud k věci dále uvádí, že z úředního záznamu vyplynulo, že hlídka prováděla měření v obci Suchá na silnici I/38 u domu č.p. 15, přičemž v čase 11:23 hod projelo vozidlo žalobkyně po odečtu odchylky radaru AD9C rychlostí 72 km/h. Vozidlo bylo následně bezpečně a předepsaným způsobem zastaveno v 11:24 na pravé straně u krajnice vozovky na sil I/38 v obci Stonařov ve směru jízdy na obec Moravské Budějovice. Dle názoru soudu z takto uvedených skutečností lze dovodit, že hlídka měla vozidlo žalobkyně od změření rychlosti až do

zastavení neustále na dohled, neboť k zastavení vozidla došlo cca 1 min po té, co bylo vozidlo změřeno. Soud k věci uvádí, že v praxi bývá vozidlo zastaveno bezprostředně po změření rychlosti, aniž by vznikl prostor pro možnou výměnu řidičů. Žalobkyně však ani konkrétně netvrdila, že by došlo k záměně řidičů mezi změřením rychlosti a zastavením vozidla. Žalobkyně sice odmítla oznámení o přestupku podepsat, avšak ani tento neobsahuje žádné tvrzení, že by vozidlo v době spáchání přestupku neřídila. Z tohoto pohledu tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí argumentace žalobkyně, že vozidlo bylo zastaveno až o 2 obce dál, či, že spisový materiál ani záznam neobsahuje přímo tvrzení, že vozidlo bylo po celou dobu v pohybu a dohledu hlídky PČR.

30. Žalobkyně dále namítala nedostatečnou konkretizaci místa údajného protiprávního jednání. K tomu soud uvádí, že obecně přisvědčuje žalobkyni v tom směru, že na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti Nejvyšší správní soud dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). V nyní souzené věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona názvem obce Suchá a silnici I/38 ve směru jízdy od Jihlavy směrem na obec Stonařov dále uvedl, že skutku se žalobkyně dopustila dne 16. 11. 2017 v 11:23 hod, přičemž překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 22 km/h. Soud tedy dospěl k závěru, že formální požadavky na výrok rozhodnutí byly v projednávané věci naplněny. Dle závěru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“. Fotodokumentace přesně zachycuje místo změření, čímž s maximální možnou mírou podrobnosti dokládá správnost vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Touto fotodokumentací tak není nahrazováno vymezení skutkových okolností ve výroku rozhodnutí. V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v

rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Obec Suchou lze považovat za malou obec a komunikace I/38 skutečně prochází celou obcí, avšak ani žalobkyně netvrdila, že by se přestupek stal na jiném místě či dokonce mimo obec, případě by v obci byla na této komunikaci v části povolena třeba vyšší rychlost. Z úředního záznamu pak plyne, že měření bylo provedeno u domu č.p. 15. Jak v rozsudku ze dne 10. 12. 2014 č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl Nejvyšší správní soud tak „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.“ To vyplývá i z pozdější judikatury (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52), která dodává, že není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na „metr přesně“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že těmito požadavkům výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
32. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.